

Diumenge XXXII (B) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 12, 38-44): En aquell temps, Jesús, instruint la gent, deia: «Aneu amb compte amb els mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb llargues vestidures, que la gent els saludi a les places i que els facin ocupar els seients d'honor a les sinagogues i els primers llocs en els banquets. Devoren els béns de les viudes i fan veure que pregunten llargament. Per això aquests seran jutjats amb més rigor.

Jesús es va asseure davant la sala del tresor i mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt. Llavors va arribar una viuda pobre que hi tirà dues petites monedes de coure. Jesús va cridar els seus deixebles i els digué: «Us asseguro que aquesta viuda pobre ha tirat al tresor més que tots els altres. Tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que posseïa, tot el que tenia per a viure».

«Tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava»

**Pbro. José MARTÍNEZ Colín
(Culiacán, Mèxic)**

Avui, l'Evangelí ens presenta el Crist com a Mestre, i ens parla del desprendiment que hem de viure. Un desprendiment, en primer lloc, de l'honor o reconeixença propis, que a voltes anem cercant: «Aneu amb compte (...) que la gent [us] saludi a les places i que [us] facin ocupar els seients d'honor a les sinagogues i els primers llocs en els banquets (cf. Mc 12,38-39). En aquest sentit, Jesús ens prevé del mal exemple dels escribes.

Desprendiment, en segon lloc, de les coses materials. Jesucrist lloa la viuda pobre, alhora que lamenta la falsedat dels altres: «Tots han donat el que els sobrava; ella [la viuda], en canvi, ha donat el que necessitava» (Mc 12,44).

Quin no viu el despreniment dels béns temporals viu ple del propi jo, i no pot estimar. En aquest estat de l'ànima no hi ha “espai” per als altres: ni compassió, ni misericòrdia, ni atenció per al proïsme.

Els sants ens donen exemple. Heus ací un fet de la vida de sant Pius X, quan encara era bisbe de Màntua. Un comerciant escriví calúmnies contra el bisbe. Molts amics seus li aconsellaren denunciar judicialment el calumniador, però el futur Papa els respongué: «Aquest pobre home necessita més l'oració que el càstig». No l'acusà, sinó que pregà per ell.

No tot, però, finí així, ja que —després d'un temps— a aquell comerciant li anaren malament els negocis, i es declarà en fallida. Tots els creditors se li llençaren a sobre, i ell restà sense res. Solament una persona l'ajudà: fou el mateix bisbe de Màntua qui, anònimament, va fer enviar un sobre amb diners al comerciant, fent-lo saber que aquells diners provenien de la Senyora més Misericordiosa, és a dir, de la Verge del Perpetu Socors.

¿Visc realment el despreniment de les realitats terrenals? ¿Està el meu cor buit de coses? ¿Pot el meu cor veure les necessitats dels altres? «El programa del cristià —el programa de Jesús— és un “cor que veu”» (Benet XVI).